

- 3) Допуска ли клауза 4 от същото рамково споразумение национална правна уредба като член 20, алинея 1 от Законодателен декрет 75/2017 (съгласно тълкуването, дадено му в посоченото циркулярно писмо № 3/2017 на министъра), която, въпреки че признава възможността за стабилизиране на изследователите на срочни трудови договори в публичноправните научноизследователски институции — но само ако са прослужили поне три години до 31 декември 2017 г. — не я допуска за университетските изследователи на срочен трудов договор само защото член 22, алинея 16 от Законодателен декрет 75/2017 е причислил трудовото им правоотношение, макар и основаващо се по закон на трудов договор, към „публичноправния режим“, независимо от това че член 22, алинея 9 от Закон 240/2010 подчинява изследователите в научноизследователските институции и университетите на същото правило за максимална продължителност, която могат да имат поддържаните срочни трудови правоотношения, под формата на договори по член 24 или на ваучери за изследвания, посочени в същия член 22, с университетите и с научноизследователските институции?
- 4) Допускат ли принципите на равностойност и на ефективност, и този за полезния ефект на правото на ЕС, във връзка с Рамковото споразумение, както и принципът на недискриминация, съдържащ се в клауза 4 от него, национална правна уредба (член 24, алинея 3, буква а) от Закон 240/2010 и член 29, алинея 2, буква d) и алинея 4 от Законодателен декрет 81/2015), която въпреки наличието на уредба, приложима за всички работници с публичноправен и с частноправен режим, съдържаща се понастоящем в същия Декрет № 81 и която определя (считано от 2018 г.) максималната продължителност на срочно трудово правоотношение на 24 месеца (включително удължавания и подновявания) и обуславя използването на такъв вид трудови правоотношения в публичната администрация от наличието на „временни и извънредни нужди“, позволява на университетите да назначават изследователи по силата на срочен тригодишен договор, който може да бъде продължен с две години при положителна оценка на научноизследователските и преподавателските дейности, извършени по време на същия тригодишен период, без да обвързва нито сключването на първия договор, нито продължаването му с наличието на тези временни или извънредни нужди на учебното заведение, позволявайки им също в края на петгодишния период да сключат със същото или с други лица още един срочен договор от подобен вид, с цел удовлетворяване на същите преподавателски и изследователски нужди, свързани с предходния договор?
- 5) Допуска ли клауза 5 от посоченото рамково споразумение, включително в светлината на принципите на ефективност и на равностойност и на горепосочената клауза 4, национална правна уредба (член 29, алинея 2, буква d) и алинея 4 от Законодателен декрет 81/2015 и член 36, алинеи 2 и 5 от Законодателен декрет 165/2001) да изключва за университетските изследователи, назначени по срочен договор за три години, който може да бъде продължен с още две години (съгласно посочения член 24, алинея 3, буква а) от Закон 240/2010), възможността за последващо установяване на безсрочно правоотношение, при положение че не съществуват други мерки в рамките на италианското право, които биха могли да предотвратят и санкционират злоупотребите при използването на последователни срочни правоотношения от страна на университетите?

(¹) Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

Преюдициално запитване от Consiglio di Stato (Италия), постъпило на 27 януари 2020 г. —
Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)/PC, RE

(Дело C-44/20)

(2020/C 161/38)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Consiglio di Stato

Страни в главното производство

Въззивник: Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)

Въззиватели: PC, RE

Преюдициални въпроси

- а) Трябва ли клауза 4 от Рамковото споразумение за срочната работа, сключено на 18 март 1999 г. и приложено към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 г. ⁽¹⁾, да се тълкува в смисъл, че периодите, прослужени от работник, който е назначен от ARERA на срочен трудов договор и който изпълнява същите функции като тези на служител на постоянна длъжност от същата категория в същия орган, трябва да се вземат предвид при определяне на неговия трудов стаж, включително когато последващото му назначаване на договор за неопределен срок е в резултат на публичен конкурс, въпреки спецификите на конкурсната процедура, която, поради изложените причини, води до пълно новиране на трудовото правоотношение и до възникване — с прекъсване, което участващият в конкурсната процедура приема — на ново правоотношение, което се характеризира с назначаване с акт на публичната власт, със специални задължения и с по-голяма стабилност?
- б) При утвърдителен отговор на въпрос а), трябва ли предходният трудов стаж да се признае напълно или поради горепосочените специфики е налице обективна причина за диференциране на критериите за признаване в сравнение с пълното признаване?
- в) При отрицателен отговор на въпрос б), въз основа на какви критерии трябва да се изчисли признатият трудов стаж, за да не е дискриминационен?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

Преюдициално запитване от Bundesverwaltungsgericht (Германия), постъпило на 28 януари 2020 г. — F./Stadt Karlsruhe

(Цело C-47/20)

(2020/C 161/39)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht

Страни в главното производство

Жалбоподател: F.

Ответник: Stadt Karlsruhe

Преюдициален въпрос

Забраняват ли член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126/ЕО ⁽¹⁾ на държавата членка, на чиято територия правото на притежателя на свидетелство на ЕС за управление, издадено от друга държава членка за превозни средства от категории А и В, да управлява с това свидетелство моторни превозни средства в първата държава членка е отнето поради управление на превозно средство след употреба на алкохол, да откаже да признае свидетелство за управление за тези категории, което втората държава е издала на съответното лице, след като посоченото право е било отнето, чрез подновяване на свидетелството съгласно член 7, параграф 3, втора алинея от Директива 2006/126/ЕО?

⁽¹⁾ Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (ОВ L 403, 2006 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216).